

Sygn. akt IX Ka 1113/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

**Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara**

**Sędziowie: SSO Adam Zarzycki (spr.)**

**SSR del. Dariusz Barczak**

**Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 roku

sprawy M. W. i M. S.

oskarżonych o przestępstwo z art. 158§1 k.k. i art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 28 maja 2014 roku sygn. akt II K 1042/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym M. W. i M. S. czynu eliminuje przepisy art. 157§1 k.k. i art. 11§2 k.k., a z podstawy prawnej wymiaru kary przepis art. 11§3 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. IX Ka 1113/14

## UZASADNIENIE

M. W. i M. S. zostali oskarżeni o to, że w dniu 29 lipca 2012 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą pobili T. G. w ten sposób, że bili go rękami po twarzy i głowie, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania lewego trzonu żuchwy w okolicy zębów 32 i 33 oraz prawego kąta żuchwy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, czym narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub w art. 157 § 1 kk, tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem z dnia 28 maja 2014 roku orzekł, co następuje:

I oskarżonych M. W. i M. S. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu stanowiącego występki z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył każdemu z nich karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata,

III na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonym grzywnę w wysokości po 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważna kwocie 20 złotych,

IV na podstawie art. 627 kpk i art. 2 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, póź. 223) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie po 215 złotych i opłatę w kwocie po 280 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w części orzeczenia o karze na niekorzyść obu oskarżonych. Zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 11 § 3 kk polegająca na wymierzeniu oskarżonym kary na podstawie art. 158 § 1 kk, a nie jak stanowi art. 11 § 3 kk na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą w tym przypadku art. 157 § 1 kk.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru kary art. 157 § 1 kk.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Złożona w niniejszej sprawie apelacja okazała się skuteczna, albowiem doprowadziła ona do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. W konsekwencji Sąd ten poczynił także prawidłowe ustalenia faktyczne, czego zresztą nie kwestionuje żadna ze stron.

Niemniej jednak Sąd I instancji dopuścił się obrazy prawa materialnego, która ma zawsze miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 1973r. w sprawie IKR 142/72). Sąd Rejonowy błędnie bowiem przyjął, że w poczynionych przez niego ustaleniach faktycznych zastosowanie znaleźć winna kumulatywna kwalifikacji prawna z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Przypomnieć należy, że Sąd ten ustalił, że oskarżeni M. W. oraz M. S. bili pokrzywdzonego T. G. rękami po twarzy i głowie, przy czym nie ustalił, który z oskarżonych swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego uszkodzenia ciała w postaci złamania lewego trzonu żuchwy w okolicy zębów 32 i 33 oraz prawego kąta żuchwy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, a zatem skutek określony w art. 157 § 1 kk. W tej więc sytuacji przyjęcie w kwalifikacji prawnej przypisanego obu oskarżonym czynu taka art. 157 § 1 kk było błędne.

Podnieść bowiem trzeba, że w zgodnym orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych podkreśla się, że kumulatywny zbieg między przepisami art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. może zachodzić jedynie wówczas, gdy określony sprawca biorący udział w pobiciu, które mogło doprowadzić do utraty życia albo do ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, zbiega się m.in. z umyślnym spowodowaniem naruszenia czynności narządu ciała na czas powyżej siedmiu dni. Innymi słowy, gdy bezsporne jest, że to właśnie działanie określonego sprawcy powoduje uszkodzenia ciała uczestnika zdarzenia, określone w art. 157 § 1 k.k. (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2006r. w sprawie WA 33/06). Pamiętać bowiem należy, że odpowiedzialność za udział w bójce lub pobiciu ma charakter odpowiedzialności quasi zbiorowej, co wynika z istoty tego przestępstwa, w którym zwykle nie można zidentyfikować, kto komu zadał cios. Oznacza to zatem, że w sytuacji, w której nie można ustalić, który z uczestników pobicia faktycznie zadał ciosy skutkujące konkretnymi

obrażeniami naruszającymi czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, sprawcom tego czynu można przypisać jedynie odpowiedzialność z art. 158 § 1 kk. Skoro zatem w niniejszej

sprawie nie ustalono, który z obu oskarżonych swoim działaniem spowodował u pokrzywdzonego T. G. uszkodzenia ciała w postaci złamania lewego trzonu żuchwy w okolicy zębów 32 i 33 oraz prawego kata żuchwy, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, to Sąd Rejonowy nie powinien oskarżonym przypisywać czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, lecz jedynie czyn z art. 158 § 1 kk. W tej więc sytuacji Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że z kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym M. W. i M. S. czynu wyeliminował przepisy art. 157 § 1 kk i art. 11 § 2 kk, a w konsekwencji także z podstawy kary art. 11 § 3 kk.

Nadto w oparciu o art. 636 § 1 kpk Sąd Okręgowy kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

Z tych też względów na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk orzeczono jak w wyroku.